

АСТРИД ЛИНДГРЕН ЛОТА СЕ МЕСТИ ОТ КЪЩИ

Превод от шведски: Ели Буздрева, 2001

chitanka.info

ВСИЧКИ СА ЛОШИ КЪМ ЛОТА

Лота, която живееше на улица „Тряскаджийска“, беше станала тъкмо на пет години, когато една сутрин се събуди в лошо настроение. Бе сънувала нещо, на което се ядосваше, а тя си мислеше, че всичко, което човек сънува, е истина, малката глупавичка Лота.

Затова бе и сърдита.

— Набиха Мечо! — избухна недоволно тя, когато мама влезе в стаята, за да види защо сутринта в осем Лота е още в леглото и силно плаче.

— Кой наби Мечо? — попита мама.

— Юнас и Мия-Мария! — извика през сълзи Лота.

— Мила Лота, това е било само насън — каза мама. — Юнас и Мия-Мария отидоха на училище. Не са имали време да набият твоя

Мечо.

— Сигурна съм, че са го направили, дори и да са нямали време — не спираше да плаче Лота и галеше бедния Мечо.

Мечето на Лота бе всъщност дебело прасенце от светлорозов плат, ушито от мама и подарено на Лота по случай нейния трети рожден ден. Тогава Мечо беше чист и розов, и красив, а сега бе изпоцапан и приличаше на истинско прасенце. За Лота обаче той бе мече и затова трябваше да се нарича Мечо, макар че Юнас обичаше да казва:

— Ха-ха-ха, това не е мече, това е прасе!

— Глупчо — отвръщаше Лота, — той си е мече!

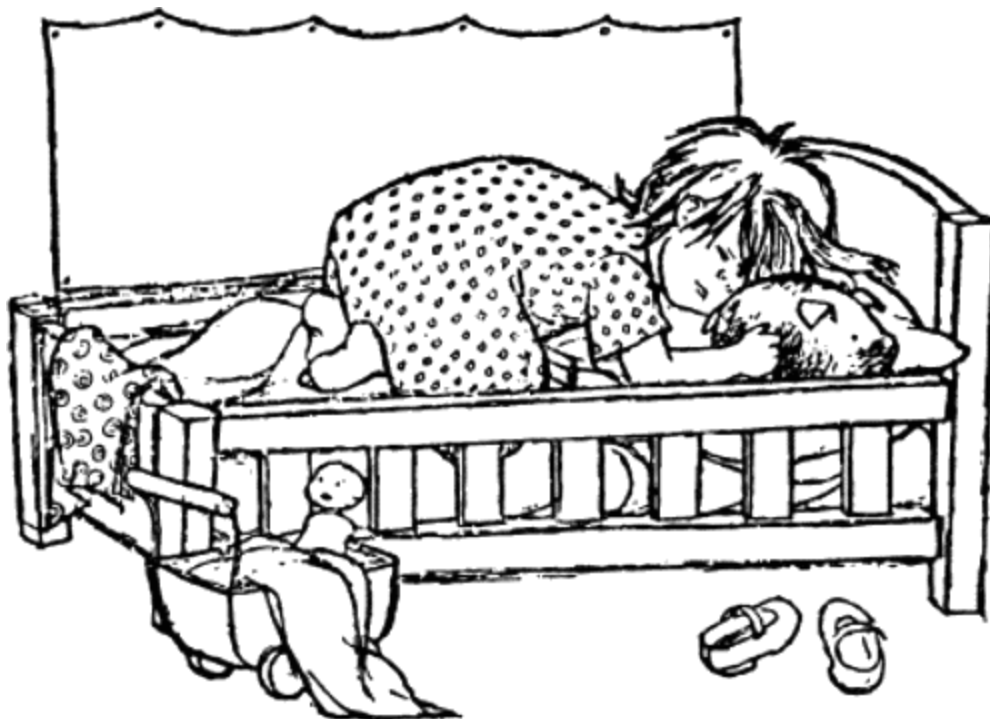
— Самозалъгваш се — казваше Юнас. — А как мислиш, полярна мечка ли е, или обикновена?

— Той е едно малко прасешко мече! — отвръщаше Лота. — Просто трябва да си го представиш!

Лота много обичаше своето прасенце-мече. Беше му позволила да спи нощем в леглото ѝ и непрестанно му бърбореше, когато Юнас и Мия-Мария не бяха наблизо, за да я чуят.

Ала сега Мечо лежеше върху възглавницата и бе тъжен, защото Юнас и Мия-Мария го бяха набили, както си мислеше Лота. А тя ронеше сълзи, галеше Мечо и му шепнеше:

— Бедният ми Мечо, хубавичко ще ги натупам аз тях — и Юнас, и Мия-Мария. Обещавам, че ще го направя!

Юнас, Мия-Мария и Лота, заедно с мама и татко, живееха в една жълта къща на улица „Тряскаджийска“. Юнас и Мия-Мария ходеха всеки ден на училище, а татко отиваше на работа. У дома оставаха само Лота и мама.

— Истинско щастие е, че си имам моята малка Лота — казваше винаги мама. — Иначе щях да си стоя тук по цял ден сама.

— Да, истинско щастие е, че ме имаш — отвърщаше Лота. — Иначе можеше да обидиш някого.

Ала сега тя не изрече тези думи, не и тази сутрин, когато бе сърдита. Не каза нищо, а само си седеше в леглото и се цупеше с обидена физиономия.

После, когато стана време да се облича, мама ѝ донесе белия пуловер, който баба бе оплела за нея.

— Не искам този пуловер — каза Лота. — Той жули и боцка.

— Сигурна съм, че не жули и не боцка — каза мама. — Пипни го само и ще се увериш, че е мек и пухкав.

— Не, той жули и боцка — отвърна Лота, без дори да го докосне. — Искам да си облека мекичката рокля.

Лота имаше една светлосиня кадифена рокля, която бе най-хубава от всичките ѝ рокли. „Мекичката рокля“ — така я наричаше тя.

Сега искаше да облече тъкмо нея, но днес бе четвъртък — обикновен делничен ден.

— Кадифената рокля ще можеш да облечеш в неделя — каза мама. — Днес ще сложиш този пуловер.

— Тогава предпочитам да ходя гола — отвърна Лота.

— Добре, щом така искаш — каза мама и слезе долу в кухнята.

Лота остана да седи горе в детската стая, сърдита и гола, е, естествено не съвсем гола. Бе по ризка и гащички и с чорапи на краката.

— Днес ще ходя гола — каза Лота на Мечо. Сега той бе единственият, с когото можеше да разговаря.

— Лота, нали ще слезеш веднага в кухнята да си изпиеш какаото? — извика мама долу от стълбите.

— Самозалъгваш се — измърмори Лота, седнала на ръба на леглото.

— Отговори, Лота! — извика отново мама. — Ще пиеш ли какао, или не?

Сега вече Лота бе предоволна. Мама можеше да си пита колкото си ще дали Лота ще пие какао, или не. Тя нямаше никакво намерение

да ѝ отговаря, пък и според нея бе много забавно да не се обажда, когато мама я вика. Коремчето ѝ обаче къркореше вече от глад, а и много обичаше да пие какао, затова, след като изчака още малко, взе Мечо и тръгна надолу по стълбите. Заслиза много бавно, като на всяко стъпало поспираше за миг.

Мама не биваше да е съвсем сигурна: може би щеше да пие какао, а може би — не.

— Ще видя какво ще правя — каза Лота на Мечо.

После влезе в кухнята.

— Я виж ти, това била Лота! — рече мама.

Лота спря до вратата, като продължаваше да се цупи, за да не си помисли мама, че вече се е отсърдила. Всяка сутрин мама и Лота закусваха в кухнята заедно. И сега, както винаги, там бе уютно и приятно. Слънцето грееше през прозореца и на масата бе синята чаша на Лота, пълна до ръбчето с какао, а до нея имаше филийка с масло и сирене.

Обикновено Лота не спираше да бърбори, но днес не изрече нито дума. Мама седеше на масата, пиеше кафе и четеше вестник и също не казваше нищо. Накрая Лота проговори:

— Мога да пийна глътка какао, ако е задължително.

— Не, не е задължително — каза мама. — Преди всичко трябва да се облечеш!

До този момент Лота бе само сърдита, сега обаче истински се ядоса. О, колко лоша бе мама! Не й позволяваше да облече никоя рокля, само някакъв си омразен пуловер, който жулеше и бодеше, а сега не й даваше и да яде! О, колко лоша бе мама!

— Ти си лоша! — извика Лота и тупна с крак по пода.

— Достатъчно, Лота — каза мама. — Качи се горе в стаята си и остани там, докато решиш отново да бъдеш послушна!

Тогава Лота заплака така силно, че можеше да се чуе дори в съседната къща на леля Берг. Изхвъркна от кухнята и изкачи тичешком стълбите към детската стая, като не спираше да плаче с висок глас и да вдига шум до бога, така че леля Берг от съседната къща поклати глава и каза:

— Лотичка сигурно я боли коремчето!

Лота обаче изобщо не я болеше корем, тя бе просто недоволна и сърдита.

Едва съдържаше гнева си, когато погледът ѝ попадна върху белия пуловер. Бе праметнат върху един стол и изглеждаше по-дращещ и боцкащ от всякога.

Лота ревна още по-силно и захвърли пуловера на земята. Ала в следващия миг притихна и се умълча. На пода, точно до пуловера, се

намираше ножицата, която тя винаги ползваше, когато шиеше дрешки на куклите.

Съвсем предпазливо Лота взе ножицата и направи една огромна дупка на пуловера.

— Така ти се пада — каза тя, — защото драциш и боцкаш.

После промуши ръката си през дупката. Ах, колко голяма беше! И изглеждаше страшно как оттам, откъдето не би трябвало да се подава ръка, сега се подаваше цялата ѝ ръка.

Лота се изплаши.

— Ще кажа, че едно куче го е направило — каза тя на Мечо.

Вдигна пуловера от земята и го огледа от всички страни. После взе пак ножицата и отрязва единия ръкав.

— Ще кажа, че кучето го е разпокъсало целия — рече Лота.

Отново вдигна пуловера и го огледа внимателно. После посегна към ножицата и клъцна и втория ръкав.

— Аз обаче никога през живота си не съм срещала толкова зло куче — промърмори Лота.

И тогава съвсем се изплаши. Смачка пуловера на топка и го напъха в кошчето за хартиени отпадъци. Не искаше да го гледа повече.

В същия миг мама извика долу от стълбите:
— Лота, ще бъдеш ли вече послушна?
Тогава Лота тихичко заплака и каза:
— Не, няма!
После взе Мечо и го притисна до себе си.

— И на тях така им се пада — рече тя, — защото всички са лоши към мен.

Това не беше вярно и Лота го знаеше. Като разрежеш обаче с ножицата един пуловер и го похабиш напълно, ти трябва някой, върху когото да хвърлиш вината.

— Така е, всички са лоши към мен — каза Лота на Мечо. — Само заради това развалих пуловера.

Погледна към кошчето, в което бе захвърлена непотребната вече никому вещ.

— А освен това не го направих аз, ами го направи едно куче — заяви тя.

ЛОТА СИ ТРЪГВА ОТ КЪЩИ

Ето че дойде време мама да отиде на покупки. Ала преди това тя влезе в детската стая и каза:

— Хайде, Лота, бъди послушна и облечи пуловера. Тогава ще можеш да дойдеш с мен на покупки.

Да ходи с мама по магазините за Лота бе по-хубаво от всичко. Пуловерът, който трябваше да облече, обаче бе в кошчето за отпадъци, разрязан на парчета. Затова не бе никак чудно, че Лота започна отново да плаче, и то така, че се чу чак в къщата на леля Берг.

— Какво става с теб, Лота? — попита мама. — Нима искаш да се караме цял ден? Е, тогава ще трябва да отида на покупки сама.

После мама излезе.

Лота остана да седи на пода и плака с цяло гърло, докато ѝ свършиха сълзите.

Тогава се умълча и се зае да размишлява.

„Сега ще трябва — казваше си тя — да стоя цял живот в детската стая само заради този омразен пуловер.“

Всички останали бяха на покупки, на училище, на работа или си имаха някое друго интересно занимание, а Лота трябваше да седи с Мечо на пода в детската стая съвсем сама, и то без дрехи.

— По-добре да си тръгнем от тази къща — каза тя на Мечо.

О, разбира се, че ако поискаш, можеш да си тръгнеш от къщата, в която живееш. Както бе постъпила Мая, помощничката на госпожа Ларсон.

„При Ларсонови, изглежда, не й хареса“ — бе казала мама.

— И на мен при Ниманови не ми харесва — рече Лота на Мечо.

Ниманови — това бяха мама, татко, Юнас, Мия-Мария и естествено — самата Лота.

— Всички те са лоши към мен — каза тя. — И заслужават да си отидем.

Лота реши веднага да си тръгне от къщи.

— Трябва да побързаме, докато не се е върнала мама — обясни на Мечо, — защото тогава вече няма да може.

Ала тя не искаше да си тръгне, без това да остане незабелязано. Мама трябваше да разбере и да плаче, че Лота вече я няма.

Затова Лота взе лист и молив и написа на мама бележка.

Юнас я беше учил да чете и пише с печатни букви. И сега, макар че не й беше лесно, Лота успя да се справи и върху листа се появи следното съобщение:

Утива си
виш в кошъ за одпадаци

Кое то трябваше да означава:

Отивам си, виж в коша за отпадъци.

— Тогава мама веднага ще разбере защо съм си тръгнала — каза тя.

След това взе Мечо и излезе от къщи. Така, както си беше — по ризка и гащички, обувки и чорапи.

Ала преди това се отби в кухнята и изпи какаото до дъно. После взе филийката с масло и сирене и я изяде в коридора.

КЪДЕ СЕ МЕСТИ ЛОТА?

Както изглежда, ако поискаш, можеш да си тръгнеш от къщи; но трябва да знаеш къде ще се преместиш. Това обаче Лота не знаеше.

— Мога да попитам леля Берг дали ще ми позволи да живея при нея — каза тя.

После прехвърли Мечо през оградата, която разделяше градината на Ниманови от тази на леля Берг, и сама се покатери и прескочи от другата ѝ страна.

Скоти, кучето на леля Берг, излая насреща ѝ, като я видя, но Лота не се смути ни най-малко и не го удостои дори с поглед. Запъти се към къщата на леля Берг и влезе вътре.

— Добър ден — поздрави. — Може ли да живея тук?

— Добър ден, Лота — отвърна леля Берг. — Мислех, че живееш в отсрещната къща, при майка си и баща си!

— Да, но искам да се преместя — каза Лота. — При Ниманови не ми харесва.

— Аха, да, разбирам, значи искаш да се преместиш — рече леля Берг. — Не трябваше ли обаче да си облечеш още нещо отгоре?

— Ниманови не ми дават нищо — нито за ядене, нито за обличане — отвърна Лота.

А леля Берг плетеше пуловери, жилетки, шапки и ръкавици с един пръст и ги продаваше на хората, които не умееха сами да плетат. Сега тя бързо се запъти към скрина си, извади оттам един бял пуловер и помогна на Лота да го облече. Пуловерът бе малко големичък за Лота и ѝ стоеше почти като рокличка.

— Харесва ли ти? — попита леля Берг.
— Чудесен е — отговори Лота. — Не жули и не боцка.
— Това е добре — каза леля Берг.
После Лота обгърна с поглед стаята.
— Къде ще сложим моето легло? — запита тя.

— Това вече е по-трудно за разрешение — рече леля Берг. — Знаеш ли, Лота, не мисля, че можеш да живееш при мен. Тук няма никакво място за още едно легло.

— Боже мили — възкликна Лота, — та нали все някъде ще трябва да живея!

Леля Берг се позамисли за миг, после каза:

— Според мен ти трябва да поживееш известно време самичка.

— Но аз нямам къща — отвърна Лота.

— Можеш да наемеш моя килер за вехтории — предложи леля Берг.

Отзад, в градината, имаше стара постройка, в която леля Берг държеше една косачка за трева, гребло, лопата, няколко чувала с картофи и още няколко с дърва за зимата. В горната част на постройката имаше таванско помещение. Там леля Берг бе оставила старите си мебели и някои непотребни дреболии.

— Само стари счупени вещи — казваше тя.

И затова наричаше тавана „килер за вехтории“.

Юнас, Мия-Мария и Лота се опитваха няколко пъти да се промъкнат в килера за вехтории на леля Берг само за да разгледат старите вещи вътре, но леля Берг ги откриваше всеки път и викаше през прозореца:

— Стойте, не ви позволявам да ходите там!

А сега казваше, че Лота можела да наеме килера за вехтории! И затова не бе никак чудно, че Лота се зарадва много на предложението ѝ.

— Това е най-хубавото нещо, което съм чувала от много време насам — каза тя. — Може ли да се преместя там още сега?

— Най-напред ще трябва да поогледаме как изглежда вътре — отговори леля Берг.

ЛОТА СИ ИМА НОВА КЪЩА

После Лота и леля Берг се запътиха заедно към килера за вехтории. Леля Берг поклати глава, като видя купчината стари мебели и разни други непотребни дреболии.

— И дума да не става, Лота, не можеш да живееш сред тази бъркотия!

— Разбира се, че мога — каза Лота. — Тук е чудесно. А освен това е топличко и приятно.

— Малко прекалено топличко и приятно — рече леля Берг и отвори таванското прозорче, за да влезе чист въздух.

Лота мигом припна към прозорчето и протегна глава навън.

— Я виж ти, оттук се вижда къщата на Ниманови — учуди се тя.

— Да — отвърна леля Берг. — Те имат много хубава къща и много хубава градина.

Лота изплезил език към жълтата къща, където живеела Ниманови.

— Аз обаче никога повече няма да живея там, никога, защото отсега нататък, до края на живота си, ще живея тук.

На прозореца имаше закачено перде на червени карета.

— Ето че си имам вече и завеси — каза Лота доволно и поглади с ръка пердето. — Сега остава само да се обзаведа с мебели.

— Сама ли смяташ да се справиш с всичко, или искаш да ти помогна? — попита леля Берг.

— Можеш мъничко да ми помогнеш — отговори Лота, — но искам сама да си избира мебелите.

— Тогава започвай да избираш — каза леля Берг.

Лота се вгледа в леля Берг и запримигва насреща ѝ. Това бе много по-забавно, отколкото си го бе представяла, и беше наистина глупаво, че не си бе тръгнала от къщи много по-рано.

— Искам онзи скрин — рече Лота и посочи с пръст към един малък бял скрин.

— Добре, ще го имаш — отвърна леля Берг.

— Червената маса също — добави Лота.

— Ще имаш и нея — увери я леля Берг.

— Ще ми трябват и няколко стола — продължи да изрежда Лота.

— Има ли тук столове?

— Да, малко поизпочупени... — отговори леля Берг.

— Няма нищо — каза Лота. — Какво ли ще ми трябва още?

— Може би легло?

— А тук има ли легло? — попита Лота.

— Искате ли питане! Зад сандъците има детско креватче и едно истинско легло за кукли. Дъщеря ми спеше в него като малка.

— В леглото за кукли? — учуди се Лота.

— Не, в детското креватче естествено — усмихна се леля Берг.

— И аз бих могла да спя сега в него — рече Лота. — А Мечо ще спи в леглото за кукли. Тогава няма да се налага да се бутаме един друг в моето креватче. А има ли постелки и завивки?

— Да, има дюшек и няколко възглавници, а може би ще се намери и одеяло — отвърна леля Берг. — Чаршафи обаче със сигурност няма.

— Чаршафи! Не ми и трябват — каза Лота. — Хайде сега да преместим мебелите.

Леля Берг най-покорно започна да мести мебелите и помогна на Лота да си подреди една мъничка стая.

Масата и столовете тя постави до прозореца, скрина — до едната стена, детското креватче — до другата, а до креватчето сложи леглото за кукли.

— Истинска стая — рече Лота.

Леля Берг изнамери отнякъде и един стар закърпен килим. Постла го на пода и така подреденото кътче заприлича още повече на стая. После тя закачи над скрина едно кръгло, зацапано от мухи

огледало, а над креватчето на Лота — картина, на която бе нарисувана Червената шапчица заедно с Кумчо Вълчо. Лота много хареса картината.

— Без картина не може — каза тя. — Иначе не е никаква истинска къща.

Лота често казваше, че като пораснела голяма, искала да има мазоли по ръцете — като леля Берг, и къща — като мама. А сега оглеждаше доволно малката си стая и примигваше срещу леля Берг.

— Вече си имам къща — заяви тя.

— Така е, но с мазолите не е нужно да бързаш толкова много — рече леля Берг.

— Да, да — съгласи се Лота.

После кихна три пъти поред.

— Тук има много прах — каза леля Берг. — Затова кихаш.

— Няма нищо — отвърна Лота. — Аз мога да бърша прах. А има ли парцал?

— Виж в скрина — предложи леля Берг.

Лота издърпа най-горното чекмедже.

— Боже мили! — възкликна тя. — Тук има сервиз за кукли.

Леля Берг също хвърли поглед в чекмеджето.

— Да, права си, старият сервиз за кукли! Бях го забравила.

— Какъв късмет, че го намерих — каза Лота.

Тя извади сервиза и го сложи на масата. Той беше бял, със сини цветчета. В него имаше чаши, чинии, табличка за сервиране, кана за кафе, захарница и малка каничка за сметана. Лота заподскача от радост.

— Ако Мия-Мария види това, направо ще се побърка — извика тя.

— Не мога да си го представя — отвърна леля Берг. — Я виж дали в някое от другите чекмеджета няма парцал.

Лота издърпа следващото чекмедже, но в него нямаше парцал. Там имаше една огромна кукла със сини очи и черна коса.

— О! — възкликна Лота. — О, не...

— Това е Виола Линея — каза леля Берг.

— Така ли се нарича? — попита Лота. — Прекрасна е... Виола Линея! Да, но тогава Мечо няма да може да спи в леглото за кукли, защото в него ще трябва да спи Виола Линея... Нали мога да я взема?

— Да, ако бъдеш внимателна с нея — отговори леля Берг. — И, разбира се, тя ще спи в собственото си легло. Мечо ще трябва да й отстъпи мястото.

— Той и без това от всичко най-много обича да спи при мен — кимна Лота.

— Погледни и в най-долното чекмедже — рече леля Берг. — Там сигурно ще намериш цял куп дрешки за Виола Линея. Още си спомням, че непрестанно шиех рокли за тази кукла.

Лота бързо издърпа най-долното чекмедже, а там имаше цяла дузина рокли и жилетчици, пелеринки и шапчици, камизолки и нощнички за Виола Линея.

— Ако Мия-Мария види това, направо ще се побърка — каза Лота отново.

Тя извади набързо всички дрешки от чекмеджето, подреди ги на пода и се зае с обличането на Виола Линей. Междувременно леля Берг бе намерила една стара скъсана кърпа, която Лота можеше да ползва за бърсане на прах.

— Прахта мога да избърша и по-късно. Сега трябва да помисля коя рокля ще ѝ стои най-добре.

На Лота не ѝ бе лесно да вземе решение, защото имаше цял куп разноцветни рокли — червени, сини, бели, жълти, на карета, на райета, на точки и на цветчета.

— Най-хубава е бялата рокля с бордюра — реши Лота накрая, — нея тя ще облича само в неделя.

— Имаш право — съгласи се леля Берг. — Не бива да я носи всеки ден.

После леля Берг потупа Лота по бузката и каза:

— Е, тук вече всичко е наред. Сега мога да си отида вкъщи.

Лота кимна:

— Добре. Ако видиш Ниманови, поздрави ги от мен и им кажи, че сега живея в моя собствена къща и никога вече няма да се прибера у дома.

— Ще им кажа — обеща леля Берг и си тръгна. Ала едва бе слязла по стълбите, когато Лота викна след нея:

— Лельо Берг, ще ми трябва и нещо за ядене!

— Да, естествено — отвърна леля Берг.

— Нали мога да разчитам на теб? — попита Лота.

— Да, но ще трябва да идваш сама да си взимаш яденето — отговори леля Берг. — Вече нямам достатъчно сили да се качвам и слизам по стълбите.

В същия миг погледът на Лота попадна върху закачена на кука кошница, която висеше от тавана, и тя извика:

— Знаеш ли какво, лельо Берг, хрумна ми една великолепна идея.

На Лота ѝ бе дошло наум да върже кошницата с едно дълго въже и така да я спуска през прозореца. А леля Берг да слага яденето в нея.

— После аз само ще я издърпвам и — хоп! — яденето ще бъде горе — обясни Лота.

— Много си умна — каза леля Берг.

И каквато си бе добросърдечна, тя се запъти към къщи, за да донесе на Лота нещо за ядене. Като се върна, Лота вече бе спуснала кошницата и чакаше на прозореца.

— Хайде сега — хоп! — и яденето ще е горе! — подвикна леля Берг.

— Не ми казвай какво има вътре! — извика в отговор Лота. — Сама искам да видя.

Тя издърпа кошницата горе, а в нея намери бутилка лимонада и две сламки, една голяма палачинка, увита в салфетка, и пълна купичка с конфитюр.

— По-хубаво е, отколкото при Ниманови — каза Лота. — Довиждане, леля Берг. И много ти благодаря!

После леля Берг си отиде.

Лота сложи палачинката на масата и я намаза обилно с конфитюр. Сетне я сви на руло, хвана я с две ръце и започна лакомо да яде.

Между хапките отпиваше с едната сламка по глътка лимонада.

— Невероятно лесно — рече тя. — И няма чинии за миене. А всички казват, че било много трудно да се справяш с едно домакинство.

Според Лота това не бе никак трудно. Да си има своя къща за нея бе само забавно.

Като изяде палачинката, тя си изтри устата и ръцете с кърпата за бърсане на прах.

После избърса прахта от мебелите си — от масата, скрина, столовете, креватчето, леглото на куклата, огледалото и от картината на Червената шапчица и Кумчо Вълчо.

Накрая приготви леглото за Виола Линей и детското креватче за себе си и Мечо.

Бе истински щастлива и през цялото време си тананикаше една песничка, чийто текст знаеше:

Връщам се в къщичката си мъничка,

*където нощем съм съвсем самичка,
седя си под блясъка на голата крушка,
имам си котенце, ала никой друг за дружка.*

ЛОТА ПОСРЕЩА ГОСТИ

Лота си игра дълго време с Виола Линея, с Мечо и със сервиза за кукли и пет пъти избърса прахта от мебелите.

После седна на един стол и започна да размишлява.

— Боже мили — каза тя на Мечо, — какво ли толкова правят другите, та са заети по цял ден със своето домакинство?

Едва бе изрекла тези думи и чу как някой се качва по стълбите, а това бяха Юнас и Мия-Мария.

— Аз се преместих в нова къща — рече Лота.

— Вече го знаем — отвърна Юнас. — Леля Берг ни го каза.

— И ще остана да живея тук завинаги — добави Лота.

— Самозалъгваш се — присмя се Юнас.

Мия-Мария обаче се спусна мигом към сервиза за кукли.

— О, чудесен е! — извика тя и започна да изважда една след друга чашите, чинийките, табличката и каната за кафе. — Наистина е чудесен!

После видя Виола Линея и дузината рокли.

— О, прекрасна е! — възкликна Мия-Мария и разрови роклите, за да види колко са на брой.

— Остави ги — нареди Лота. — Тази къща е моя и всички играчки тук са мои.

— Не мога ли и аз да си поиграя с тях? — попита Мия-Мария.

— Може, но само за малко — отвърна Лота. После запита: — А мама... плаче ли?

— Не, не плаче — каза Юнас.

— И все пак от време на време се случва да го правя — дочу Лота някой да казва долу от стълбите и това беше мама. — Разбира се, че плача за моята малка Лота.

Лота кимна доволно:

— Това няма да помогне. Аз вече съм се преместила и си имам своя къща.

— Да, виждам — рече мама. — И колко хубаво си подредила всичко!

— По-хубаво е, отколкото у дома — заяви Лота.

— Донесла съм ти едно цвете. Така е прието да се прави, когато някой се премества в нова къща — каза мама и подари на Лота червено мушкато в саксия.

— Добра идея — зарадва се Лота. — Мога да го сложа на прозореца. Благодаря!

Лота избърса отново прахта от всички мебели, за да видят това мама, Юнас и Мия-Мария, и те я похвалиха за усърдието ѝ в домакинската работа. Но когато Лота привърши с бърсането, мама попита:

— Не искаш ли да си дойдеш вкъщи заедно с Юнас и Мия-Мария и да хапнеш нещо?

— Не, леля Берг ми носи ядене — отговори Лота и разказа колко умно бе измислила номера с кошницата.

— Във всеки случай не си глупава — каза Юнас.

После той седна на пода и се зачете в куп стари списания, които бе открил в един ъгъл. Мама обаче рече:

— Е, довиждане, мила Лота. Ако поискаш отново да се преместиш вкъщи, за Коледа например, знай, че всички ни ще зарадваш.

— Колко време остава до Коледа? — попита Лота.

— Седем месеца — каза мама.

— Ха, та аз ще остана да живея тук много повече от седем месеца! — извика Лота.

— Самозалъгваш се — промърмори Юнас.

После мама си тръгна.

Лота и Мия-Мария се заиграха с Виола Линей, а Юнас седеше на пода и прелистваше списанията.

— Нали е хубаво тук, Мия-Мария? — попита Лота.

— О, не съм виждала по-хубава стая за игра от тази — отвърна Мия-Мария.

— Това не е стая за игра — каза Лота. — Това е моята къща.

В този миг чуха отново някой да се качва по стълбите и това бе татко.

— Олеле! Олеле! Какво ни сполетя! — вайкаше се татко. — В града всички говорят, че си се преместила от къщи, Лота. Вярно ли е?

Лота кимна:

— Дааа, вярно е.

— Тогава зная един човек, който тази вечер ще плаче, и той е бедният ти баща. Представи си само, като вляза в детската стая, за да кажа на децата си „лека нощ“, едно от леглата ще бъде празно. Лота няма да я има.

— Това няма да помогне — каза Лота. Макар че ѝ бе жал за татко, и то истински...

— Да, това наистина няма да помогне — рече татко. — Юнас и Мия-Мария обаче ще си дойдат сега с мен вкъщи и ще ядат за вечеря печени кюфтета и компот от кайсии.

После татко, Юнас и Мия-Мария си тръгнаха.

— Е, довиждане, малка Лота — каза татко на тръгване.

— Довиждане — отвърна Лота.

— Чао! — извикаха Юнас и Мия-Мария.

— Чао! — извика и Лота.

КЪДЕТО НОЩЕМ СЪМ СЪВСЕМ САМИЧКА...

После Лота остана сама. Леля Берг ѝ донесе вечерята. Лота издърпа кошницата горе, а в нея намери отново бутилка лимонада и две сламки и един студен свински котлет.

— Също като при Ниманови — каза тя на Мечо.

Като се нахрани, Лота избърса още веднъж прахта от мебелите си. После се облегна на прозореца и се загледа към къщата на Ниманови.

Юнас и Мия-Мария бяха в градината и играеха с татко на крокет. Всички ябълкови дръвчета бяха разцъфнали.

„Изглеждат като огромен букет“, помисли си Лота.
Беше много красиво.

— Да играеш крокет е забавно — обясни Лота на Мечо. — Но да си имаш собствена къща е още по-забавно.

Скоро започна да се смрачава. Татко, Юнас и Мия-Мария влязоха в жълтата къща.

Лота въздъхна. Сега вече нямаше никой, когото да може да наблюдава.

Бе стояла дълго на прозореца, загледана навън. Междувременно обаче в килера за вехтории се бе случило нещо, което Лота не бе очаквала. Тук бе станало мрачно и тъмно и тя го забеляза едва сега, като се обърна. Тъмнината бе в ъглите и се бе загнездила в тях — чисто черна. Пъплеше все по-близо към стаичката на Лота, така че скоро само пред прозореца остана едно светло петно.

— По-добре да си лягаме, защото след малко няма да виждаме вече нищо — каза Лота на Мечо.

Побърза да сложи Виола Линея в леглото ѝ, а Мечо — в детското креватче. После сама се мушна до Мечо и придърпа одеялото чак до брадичката си.

— Не ме е страх от тъмното — прошепна тя, — само ми е тъжно.

Въздъхна няколко пъти, сетне се понадигна в креватчето и се взря в тъмнината.

— Ху! — възкликна Лота и се пхна пак под одеялото. Притисна Мечо до себе си. — Сега Юнас и Мия-Мария сигурно са също в леглата — каза тя. — А после при тях ще отидат мама и татко и ще им кажат „лека нощ“. При мен обаче няма да дойде никой...

Лота отново въздъхна. И тази въздишка бе единственото, което се чу в килера за вехтории. Иначе бе съвсем, съвсем тихо.

„Не бива да е толкова тихо“, каза си Лота и започна да си тананика:

*Връщам се в къщичката си мъничка,
където нощем съм съвсем самичка...*

После обаче се умълча и въздъхна.

Опита още веднъж:

*Връщам се в къщичката си мъничка,
където нощем съм съвсем самичка...*

Бедната Лота не можа да продължи повече, само заплака. Но татко се качваше вече нагоре по стълбите и тананикаше:

*... седя си под блясъка на голата крушка,
имам си котенце, ала никой друг за дружка.*

Лота заплака още по-силно.

— Татко — хлипаше тя, — искам да си имам поне котенце.

Тогава татко взе Лота в прегръдките си, повдигна я от креватчето и я притисна до себе си.

— Знаеш ли, Лота — рече той, — колко е тъжна мама вкъщи? Не можеш ли поне за Коледа да си дойдеш у дома?

— Искам още сега да си дойда у дома — хълцаше Лота.

И тогава татко взе Лота и Мечо и ги отведе при мама в жълтата къща.

— Лота се върна! — извика татко още от входа.

Мама седеше във всекидневната пред запалената камина. Протегна ръце към Лота и попита:

— Вярно ли е това, Лота? Наистина ли се връщаш у дома?

Лота се хвърли в прегръдките на мама и сълзите ѝ потекоха като река по бузите.

— Да, искам завинаги да остана при теб — хлипаше Лота.

— Това наистина е чудесно — каза мама.

После Лота остана за дълго в скута на мама, като само плачеше, без да изрича нито дума. Но накрая промълви:

— Мамо, сега си имам друг бял пуловер. Леля Берг ми го даде. Нали не се сърдиш?

На този въпрос мама не отговори. Стоеше мълчаливо и гледаше Лота. Тогавя Лота сведе поглед и измърмори:

— Другия го разрязах и много ми се иска да ти кажа „извинявай“, но не мога.

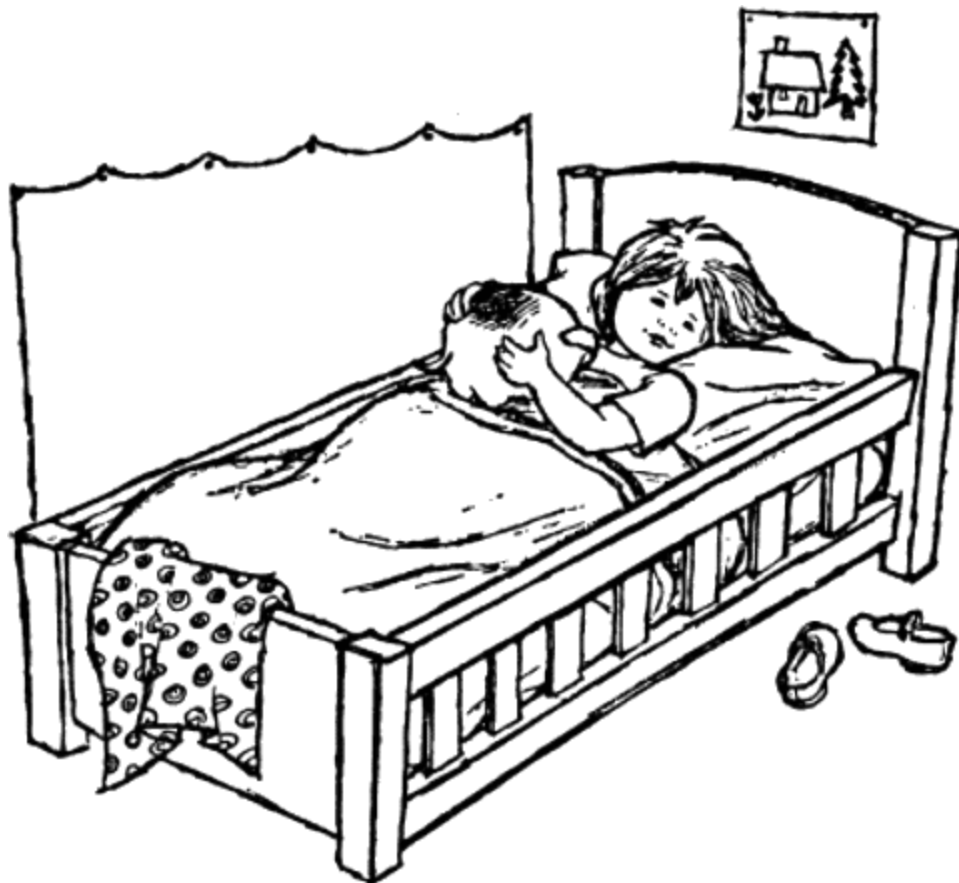
— Ако и аз ти кажа „извинявай“ — прошепна мама, — ако кажа: Извинявай, скъпа Лота, че понякога не съм била достатъчно мила с теб?...

— Тогава и аз мога да кажа „извинявай“.

Лота обви ръце около шията на мама, притисна я до себе си колкото сили имаше и каза:

— Извинявай, извинявай, извинявай, мамо!

После мама пренесе Лота горе в детската стая и я сложи в собственото ѝ хубаво креватче с чаршаф и розово одеялце, от което Лота винаги скубеше спопчета вълна, когато трябваше да заспи.

Дойде и татко, двамата с мама я целунаха и ѝ казаха:

— Лека нощ, любима малка Лота.

Сетне тихичко излязоха.

— Обичам си ги и двамата — рече Лота.

В това време Юнас и Мия-Мария тъкмо заспиваха, но Юнас се обади:

— Знаех си, че няма да издържиш да останеш цяла нощ в килера за вехтории.

Тогава Лота каза:

— Но през деня ще бъда там и ще си играя. Така да знаеш! А набиете ли моя Мечо, ти и Мия-Мария, ще ви натупам и двамата! Така да знаете!

— Твоят стар Мечо не ни интересува — отвърна Юнас. После заспа.

А Лота остана още малко будна и тихичко си затананика песента:

*Връщам се в къщичката си мъничка,
където нощем съм съвсем самичка,
седя си под блясъка на голата крушка,
имам си котенце, ала никой друг за дружка.*

— В тази песен обаче не се пее за мен, а за една друга Лота — каза тя, затвори очи и заспа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.